

Full diocesà

20 d'octubre del 2024

p4 i p5 —La Jornada d'Espiritualitat Adoradora arriba a la seva vint-i-cinquena edició

p7 —Roma: en marxa la segona sessió del Sínode de la Sinodalitat

«El Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres»

Diumenge XXIX durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

(53,10-11)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

[32]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

(4,14-16)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, [Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedíssiu un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.» Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren con-

tra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué:] (Jesús cridà els seus deixebles i els digué:) «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

(10,35-45)

«Qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots»

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor»

Marcel Nsanzineza, prev.

Els textos de la Paraula de Déu d'aquest diumenge ens recorden el que podríem anomenar una «lleï fonamental» del Regne de Déu, que ho és també la de la comunitat cristiana i de l'Església en el món. Som ben conscients que el manament de l'amor fraternal figura al cor del missatge de Jesús (cf. Jn 13,34-35), però és ineficàç si no s'uneix a allò, igual de fonamental, que Jesús ens ofereix avui i que és la «lleï del servei»: «Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor.» La base d'aquesta «lleï del servei» és l'exemple i l'actitud mateixa de Jesús, l'enviat del Pare: «El Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom.» El Regne de Déu és un regne de servei, de compassió, de perdó i d'amor. Entre els cristians, la lleï del servei no és tan sols una lleï entre moltes, sinó, per dir-ho així, la «Constitució» de l'Església.

La «lleï fonamental del servei» en el Regne de Déu és un esperit nou, una inversió de les perspectives esperades pels apòstols. Ho entendran perfectament després de la Resurrecció. I ho entendrem també nosaltres, deixant-nos habitar per l'Esperit de Jesús. De fet, queda molt camí per recórrer a fi de desenvolupar aquest esperit de servei de què parla Jesús. Cosa no pas fàcil, en el món d'avui, on la competència ocupa un lloc tan gran i on els èxits socials, financers i professionals estan a l'avantguarda. Per a nosaltres, cristians, aquesta és una regla absoluta. L'Església serà encara més bella quan tothom s'esforci per encarnar aquesta «lleï del servei» en la seva vida quotidiana. L'important no és el que fem, sinó el cor que hi posem, perquè fer-se deixeble de Jesús significa entrar en una família on hi ha lloc per a tothom i on hi ha un amor fraternal que se sent i es veu.

La imatge

Voler ser el primer de tots i ocupar llocs d'honor deu estar escrit en el cor de l'home terrenal: els homes d'aquest món disputen per obtenir-ho. Els dotze discutien per allò mateix que els germans Jaume i Joan havien sol·licitat a Jesús. Ell els porta a la qüestió del seguiment: cal ser batejat amb el mateix baptisme i beure el mateix calze. I encara, és un do que Déu té reservat.

Sant Joan i Sant Jaume (1385). Pere Serra

Agenda

Lit. hores: Setmana I

21 dilluns

—Stes Celina, Griselda i Úrsula, mrs.
Ef 2,1-10 / Salm 99 / Lc 12,13-21

22 dimarts

—Sant Joan Pau II, papa
—Santa Maria Salomé
Ef 2,12-22 / Salm 84 / Lc 12,35-38

23 dimecres

—Sant Joan de Capestrano, fundador
Ef 3,2-12 / Is 12 / Lc 12,39-48

24 dijous

—Sant Antoni Maria Claret, bisbe fund.
Ef 3,14-21 / Salm 32 / Lc 12,49-53

25 divendres

Mare de Déu del Col·lell
—Sant Bernat Calbó, bisbe
Ef 4,1-6 / Salm 23 / Lc 12,54-59

26 dissabte

—Sts. Llucià i Marcià, màrtirs, patrons de Vic
Ef 4,7-16 / Salm 121 / Lc 13,1-9

27 diumenge XX durant l'any / Cicle B

—Sant Frumenci, mr.
Jr 31,7-9 / Salm 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52

La Jornada d'Espiritualitat Adoradora arriba a la seva vint-i-cinquena edició

És organitzada per l'Adoració Nocturna diocesana des de fa 53 anys

El 24 d'octubre de 1971 va tenir lloc a Manresa la primera Jornada d'Espiritualitat Adoradora, organitzada per l'Adoració Nocturna diocesana, un esdeveniment que, des d'aleshores, s'ha anat celebrant cada dos anys —amb alguna edició espaiada a tres anys— i que ja acumula més de cinc dècades de tradició. Aquesta trobada és una fita per als adoradors nocturns de tot Catalunya, que es reuneixen per compartir la seva fe i devoció.

La idea original d'aquestes jornades va sorgir de la voluntat de crear un espai de trobada i convivència entre els membres de les branques masculina i femenina de l'Adoració Nocturna a Catalunya, almenys un cop l'any. La Cova de Manresa es va erigir com el lloc perfecte per a acollir aquesta iniciativa, gràcies a la seva ubicació cèntrica i les seves instal·lacions, que permeten de combinar una sala de conferències, una església i un menjador en un mateix espai.

Així, Manresa s'ha convertit, des de fa cinquanta-tres anys, en el centre neuràlgic d'aquestes jornades, un indret on la tradició i la devoció es fusionen per oferir una experiència espiritual única als participants.

La XXV edició de la jornada

La conferència de la XXV Jornada, que va tenir lloc el diumenge 29 de setembre, anà a càrrec del nostre bisbe Romà i n'oferim tot seguit una síntesi. La missa la va presidir ell juntament amb el pare David Guindulain, superior de la Santa Cova. Hi vingueren adoradors de Manresa, Vic, Manlleu, Sant Hipòlit de Voltregà, Prats de Lluçanès, Igualada, Sallent i Girona. A la missa hi havia un centenar de persones.

Al començament el prelat va beneir i donar diferents insígnies: 4 insígnies a nous adobadors (2 de Prats de Lluçanès, 1 de Manlleu i 1 de Manresa); aquesta insígnia es dona quan una persona co-

mença a ser adoradora; 1 insígnia de Veterà Constant (de Manresa); aquesta insígnia es dona quan hom ja fa setze anys que és adorador, i 1 insígnia de Veterà Constant d'Assistència Exemplar (de Manresa); aquesta insígnia es dona quan hom fa més de trenta-tres anys que és adorador.

L'esdeveniment va néixer com un punt de trobada de tots els adoradors catalans

5 –actualitat diocesana

Durant el dinar es van atorgar distints reconeixements a persones per la seva entrega a l'adoració nocturna. En concret foren els següents:

- reconeixement per a un adorador de Manresa, Honorato Gonzalo Miguel, perquè fa més de vint-i-set anys que és adorador i pel seu testimoni de fidelitat, lliurament i amor a Jesús Sagramentat;
- reconeixement a Mn. Jean Hakolimana, rector i degà de la Seu de Manresa, per la seva entrega a l'adoració i adoradors de Manresa;
- reconeixement a la Companyia de Jesús, repreentada pel P. David Guindolain, en agraïment per la seva col·laboració durant més de cinquanta anys per a poder celebrar les jornades en aquest santuari des del 24 d'octubre de 1971.
- i reconeixement al bisbe Romà per la seva ajuda espiritual i personal a aquestes jornades i a l'Adoració Nocturna.

Tancaren l'acte el president de l'Adoració Nocturna, Xavier Miguel, i el prelat, anunciant que enguany la Vetlla d'Espigues tindria lloc a Montserrat en ocasió del mil·lenari d'aquest santuari.

Tres mirades sobre l'Eucaristia

El bisbe Romà, en la seva conferència, va oferir tres mirades sobre l'Eucaristia, de fe, adoradora i compromesa. Sintetitzem així les seves paraules:

L'Eucaristia no és solament un record del sacrifici de Crist, sinó que el fa present de manera real i viva en cada missa. És la perpetuació del sacrifici del Calvari, on el mateix Crist s'ofereix per a la redempció de la humanitat. Aquest acte d'amor extrem i reparació no queda confinat al passat, sinó que, en virtut de la seva participació en l'eternitat divina, es projecta en el present de cada celebració eucarística. La Santa Cena, la crucifixió del Di-

vendres Sant i cada missa formen part d'un mateix i únic misteri que transcedeix el temps.

La presència de Crist en l'Eucaristia és única i substancial, diferent de qualsevol altra manifestació divina. Aquesta presència real fa que l'Eucaristia superi tots els altres sagraments, ja que conté el mateix Crist, amb el seu cos, sang, ànima i divinitat. Així, en cada celebració es fa present l'autor de la gràcia, el Redemptor del món, no simplement com un record, sinó com una realitat viva que transforma els fidels.

L'adoració eucarística, tant dins com fora de la missa, ens invita a una comunió més profunda amb Crist. Aquesta adoració no és tan sols un acte simbòlic, sinó un reconeixement de la presència real de Jesús en el sagrament, que prolonga i intensifica l'acte de la missa. L'adoració ens porta

a humiliar-nos davant de Déu, reconeixent la seva grandesa i la nostra petitesa, com una resposta d'amor i reverència.

L'Eucaristia no es limita a transformar espiritualment els fidels, sinó que té la capacitat de renovar l'Església i el món. És el centre de la vida cristiana, font i cimal de tota evangelització. La seva força missionera radica en el fet que, en rebre-la, els fidels són enviats a portar el missatge de Crist al món, testimoniant amb la seva vida l'amor de Déu.

Viure l'Eucaristia implica un lliurament total a Crist, retornant-li l'amor que ens ha donat. Això significa partir-se, com ell ho va fer, abandonant-se a la voluntat del Pare i vivint una vida eucarística, marcada per l'amor, la humilitat i el servei als altres. Aquest és el camí vers la santedat i la renovació tant personal com comunitària.

«Sempre vaig tenir la inquietud de marxar a missions»

Dolors Surinyach entrevista la missionera Encarnación Martínez amb motiu del DOMUND

Quina sorpresa quan vaig arribar a Navarcles! Havia quedat amb l'Encarnación Martínez García per fer-li una entrevista per al Full Diocesà i parlar de les missions, aprofitant que el dia 20 d'octubre és el DOMUND. Us faré un resum del que vàrem tractar amb ella, nascuda a Villadiego (Burgos) i amb trenta-sis anys d'experiència missionera.

Ens podries explicar com va néixer la teva vocació missionera?

Sempre havia tingut aquesta inquietud i predisposició per a marxar a les missions. Vaig estar en diferents comunitats dominiques aquí a Navarcles, però també a Sant Vicenç de Castellet, Berga, Saragossa... Fins que l'any 1986 em van proposar d'anar a la Costa d'Ivori. No vaig dubtar gens i vaig anar-me'n-hi. Hi he passat pràcticament tota la vida.

Després de tants anys, com trobes ara el retorn?

Tot just fa uns dos anys que vaig tornar, però la missió continua dins el meu cor. Va ser una experiència molt profunda que encara em marca.

Quines tasques principals vas dur a terme a la Costa d'Ivori?

Vaig fer moltes coses, tant a nivell educatiu com en l'àmbit de la salut, i sempre sense discriminar ningú per raça o religió. Fèiem tasques humanitàries per a tothom. Una de les més importants va ser la creació d'escoles, sobretot per a nenes i noies, en aquell moment excloses de l'educació. Això va ser clau per a ajudar a combatre la pobresa cultural. Sense educació no hi ha evolució.

Quina era la situació de les dones?

Quan hi vaig arribar, les dones es dedicaven exclusivament a les feines de casa i no tenien accés a l'educació. Vam començar a crear escoles, però primer havíem d'anar a les cases, explicar-los amb imatges tot allò que volíem transmetre, tant en l'aspecte educatiu com en el sanitari. Quan les famílies ho entenien, decidien portar les nenes a l'escola.

Vas mencionar també la formació professional de les noies. Com va funcionar?

Sí, a mesura que les nenes creixien, els ensenyàvem oficis i a crear cooperatives. Això els donava l'oportunitat de generar ingressos per a les seves famílies.

Quins reptes culturals vas trobar?

A la Costa d'Ivori hi ha ètnies, com els «Pel», que donen les nenes en matrimoni des del seu naixement a canvi d'un dot. També creuen que si una mare mor durant el part, el nadó ha de morir, perquè el consideren culpable. Nosaltres vigilàvem els parts per fer-los més segurs i, si quedava algun orfe, gestionàvem l'acolliment en una altra família.

A més de l'educació, també vau treballar en el camp de la salut...

Sí, una de les nostres grans tasques va ser la construcció de pous. Això va permetre obtenir aigua neta i evitar malalties com el paludisme. Fèiem educació sanitària amb dibuixos per a explicar bons hàbits i així evitar malalties.

Com veus avui dia les missions? Què significa per a tu la jornada del DOMUND?

Les missions són molt diferents segons el país. A l'Àfrica, la vivència de la fe és molt intensa. Hi ha molts catequistes experimentats que van als poblats i organitzen eucaristies plenes i trobades espirituals. Aquí a Catalunya, en canvi, he trobat molta indiferència. Però no hem de perdre l'esperança: l'Esperit continua treballant.

Has rebut suport durant la teva missió?

Sí, estic molt agraïda a organismes com Mans Unides i Fundació Astúries, que ens han ajudat durant molt temps.

Per acabar, com veus el futur dels projectes que vas impulsar?

Hi ha una certa inquietud pel futur de les cooperatives que vam crear per a les noies. Just abans de marxar, el projecte estava en perill per falta de subvencions, però sé que la missió continuarà, passi el que passi.

Aneu i convideu tothom a la festa

Missatge dels delegats de Missions amb motiu del DOMUND

La paraula que Jesús va repetir als seus deixebles: «Aneu...», hauria de ressonar avui més que mai a les nostres orelles i al nostre cor, i escoltar com ens va dient a cada un personalment: «Aneu i convideu tothom a la festa.»

Jesús es va sentir sempre enviat del Pare i va testimoniar, amb la seva vida, la Bona Nova salvadora per a tota la humanitat. I ara ens envia a tots nosaltres a convidar tothom a la gran festa de la salvació.

Tenim a les nostres mans la millor eina per a fer-ho: la fe. Fe en Déu Pare Creador, en Déu Fill Salvador i en Déu Esperit Sant, que enforteix aquesta fe i ens empeny a actuar.

La gran festa d'experimentar la fe ens dona la plenitud de la vida. La fe fa que ens sentim immersos en Déu, en el seu Amor i en l'amor als germans. Aquesta fe, l'hem rebuda gratuïtament i, com una font d'aigua fresca que brolla del nostre cor, hauria d'escampar-se per tot el món.

Jesús ens ha passat a nosaltres, com en una cursa de relleus, el testimoni,

perquè els seus amics i seguidors continuem a la terra la seva tasca evangelitzadora, amb la certesa que no estarem mai sols: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Les paraules de Jesús: «Aneu i convideu tothom a la festa», la gran festa de viure la fe, ens ha d'omplir de joia. Quan algú fa un encàrrec a un altre, vol dir que se'n refia. Hem pensat que Déu es refia de nosaltres?

Jesús ha posat a les nostres mans la feina dissenyada pel Pare, començada en el món per ell, que nosaltres i les generacions futures hem de continuar. Heus aquí la nostra tasca, la tasca dels qui som enviats i a la qual avui, jornada del DOMUND, hem de prestar una atenció especial, dirigida a ajudar, amb la pregària i l'almoina, els nostres missioners, que són l'avançada de l'enviament de Jesús a terres llunyanes.

Siguem generosos amb la nostra pregària i aportació econòmica, a fi que tots plegats puguem experimentar el goig de la festa de la fe, que ens fa feliços i dona sentit a la vida.

En marxa el Sínode sobre la Sinodalitat

El Vaticà acull aquests dies la segona Assemblea del Sínode de la Sinodalitat, en la qual bisbes, sacerdots, religiosos i laics debateran fins al 27 d'octubre sobre el futur de l'Església.

En la missa d'obertura el Sant Pare va comentar: «Tinguem cura de no convertir les nostres aportacions en punts que hem de defensar o en agendes que hem d'imposar, ans oferim-les com a dons per compartir, disposats fins i tot a sacrificar allò que és particular si això pot servir per a fer sorgir, junts, alguna cosa nova segons el pla de Déu.» «Si no ho fem així, acabarem tancats en diàlegs de sords, on cadascú intenta portar l'aigua al seu molí sense escoltar els altres i, sobretot, sense escoltar la veu del Senyor», va afegir. «Perquè això no passi, però, hi ha una condició: que ens alliberem de tot allò que, en nosaltres i entre nosaltres, pugui impedir que la "caritat de l'Esperit" creï harmonia en la diversitat», concloué.

La vigília de l'obertura, la basílica de Sant Pere va acollir un acte penitencial amb testimonis de guerres, abusos, etc.

L'Eucaristia, font i cimal de la missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'octubre és un mes missioner. Al bell mig s'hi celebra el DOMUND, una jornada en què es fa la col·lecta en totes les parròquies per a donar suport a la propagació de la fe catòlica en els països de missió. El lema escollit per a aquest any és: «Aneu i convideu tothom al banquet.» La missió eclesial té com a objectiu que totes les persones puguin participar del convit eucarístic. Ser cristià no és principalment adquirir uns determinats coneixements o, fins i tot, observar un comportament apropiat, sinó prendre part, conscientment i veritablement, en l'Eucaristia, entrar en comunió amb el Déu vivent, en el «nosaltres» de l'Església. Els països de missió ens recorden com la comunitat i, en ella, la celebració de la missa dominical són realitats essencials per a la vivència cristiana.

No s'aconsegueix l'evangelització mentre no s'arribi a fer que els qui han escoltat l'anunci evangèlic participin de l'Eucaristia

L'evangelització té la seva font principal en el cor de Déu, el qual estima immensament cada criatura humana. El Senyor té set de la fe i de l'amor de tots i cada un dels éssers que ell estima com a únics i irrepetibles. La missió eclesial, que fa que homes i dones deixin la seva terra i la seva parentela per anar allà on el Senyor els duu per a anunciar-hi l'Evangeli, és expressió del foc d'amor que hi ha en la Santíssima Trinitat. Per això, la missió solament té sentit des de Déu. El veritable evangelitzador ha de ser, doncs, com el gira-sol, que no pot fer res més que estar sempre mirant el sol; doncs també el qui evangelitza ho farà de veritat si sols té ulls per al Senyor. Per aquesta raó, l'Eucaristia és font de la missió. Tot brolla de la celebració eucarística; tota obra de caritat, i, entre aquestes,

la primera, l'anunci de Crist. ¿Com podem pensar que serem capaços de dur Crist al cor dels nostres germans si ell no impera en el nostre?

El manament missioner significa ser enviats: «Aneu», amb un objectiu: «Convideu tothom al banquet.» No podem oblidar que no s'aconsegueix l'evangelització mentre no s'arribi a fer que els qui han escoltat l'anunci evangèlic participin, seguint el procés iniciàtic, de la celebració eucarística. Prendre part en el banquet eucarístic, memorial de la mort i resurrecció del Senyor, no és un mer apèndix o quelcom opcional; ser cristià significa sentir-se cridat a unir-se eternament a la festa de les noces de Déu amb la humanitat en el seu Fill. Doncs bé, mentre peregrinem per aquest món, tenim en la celebració eucarística les primícies del bé de què gaudirem en la plenitud dels temps.

